

Tamara Matevc
ZLATI ŠUS
radijska igra

marec 2012

LIKI:

MURA, devetošolka

VIKI, devetošolec

SALE, devetošolec

SALETOV OČE - ŠOFER SMETARKEGA VOZILA

SALETOVA MAMA

STARA NEŽKA

RAVNATELJ

HIŠNIK

Lepo junijsko dopoldne. - Mura, Viki in Sale, ki imajo bend SMV in se pripravljajo na svoj prvi javni nastop na valeti – v garažne ritme so postavili pesem F. Milčinskega Ježka N.N. Črna pega čez oči, ki jo poznamo tudi v izvedbi Tomaža Pengova - so namesto k pouku odšli na vaje. Med vajami Sale odide na stranišče in si v žilo vbrizga heroin. Mura in Sale ga najdeta ravno v trenutku, ko se mimo oglasi tudi ravnatelj. Sledi hitra akcija, reševalci, urgencia, Saletovo življenje visi na nitki. Ker je čakanje neznosno, se Mura in Sale odločita, da si ga olajšata s tekom – oba sta namreč zaprisežena tekača na dolge proge, ultramaratoni jima med drugim predstavljajo tudi učinkovit odklop in ventil v različnih težkih situacijah.

Mura in Sale torej tečeta čez mesto in ko v eni stranskih ulic prečkata cesto, v zadnjem trenutku odskočita, da ne končata pod kolesi smetarskega vozila, ki jima z neprimerno hitrostjo prekriza pot in izsili prednost... Šofer sunkovito zavre in začne kričati na Muro in Vikija, njegovi kolegi praznijo smetnjake, Mura lovi sapo, Viki pa se dere nazaj.

VIKI: Kriči na šoferja. Ej, kreten, pazi, malo!!!

ŠOFER: A ti to meni, mulc?

MURA: Lovi sapo. Viki, tiho bodi, to je foter od Saleta.

VIKI: Si naju zgrešil! Daj pelji vzvratno, poskusi še enkrat, mogoče bo šlo v drugo rado. Ne rata

vsem že prvič, a veš! Kaj misliš, da si ti Sale, ki mu je uspelo že ob prvem šusu dat avtogol?!

MURA: *Lovi sapo. Nehaj, stari ...*

ŠOFER: A nista vidva sošolca od mojega sina? A špricata, a? A starši vejo? Če bi moj šprical, bi mu že pokazal Brazilijo ...! Brazilijo, sem rekel! *Smeh kolegov.*

VIKI: *Čisto besen.* No daj, kaj je, a zdaj si pa ne upaš ali kaj? Lej, ti dam še drugo priložnost, ker sem plemenit! Viki Plemeniti! - Bom stal na mestu kot priliman, ti samo daj gas ... - A veš Sale mogoče ne bo dobil druge priložnosti, ampak jaz jo tebi idiotu pa dam, ker si glih njegov foter, evo me, zgazi me ...

ŠOFER: Da se moj sine družì s tako propalico!

VIKI: Daj gas ...!

V odgovor na Vikijevo provociranje se zasliši dodajanje plina in potem zvok vozila, ki zapelje proti Vikiju. - Mura prijatelja v zadnjem trenutku potegne s ceste.

GLAS ŠOFERJA: Smrkavca!!! Narkomana! Take, kot sta vidva, bi bilo treba poslat ... *saj ne ve, točno, kam ... v komuno! Se odpeljejo.*

MURA: *Zdaj vpije za njimi še Mura.* Idiot! A sploh veš, kje je tvoj sin? Prijavila te bom, kreten! Rajši se odpelji na urgenco!

VIKI: Najbrž sploh še ne ve, ne živijo skupaj ... Smisel za humor ima pa še boljši kot Sale. A si že videla narkomana s teniskami na nogah in celega prešvicanega?

MURA: Tudi sicer ne poznam nobenega narkomana.

VIKI: No, enega pa poznavata oba, ne? Saj če bi imel jaz takega fotra, bi se tudi zadrogiral.

MURA: O tvojem in o mojem fotru pa mogoče raje ne bi, a je prav?

VIKI: Psihologija pravi, da so vsega krivi starši.

MURA: Pol bi mogel ti že zdavnaj mutirat v marsovca, ker tko zblojen, kot je tvoj foter, ni noben foter.

VIKI: Pusti ti mojega fotra na miru, moj stari je čist okej.

MURA: *Zapoje* ... Sam zase in za vse ljudi ... in črna pega čez oči. - In Sale ni noben narkoman, trava ni droga.

VIKI: ... je rekel Sale in si v žilo zabil heroin. - Prosim te, Mura, ne pet ...!

MURA: Danes je bilo prvič, zaradi enega šusa še ne rataš narkoman.

VIKI: Super, če je bilo prvič. Ampak narkoman je pa vseeno. Mogoče tega, če je bilo prvič ali če ni bilo prvič, ne bova nikoli izvedela. Če je bilo naprimer tudi zadnjič. Pol ne bova rekla, da je narkoman, ampak da je bil narkoman.

MURA: Zihher bi mi povedal, če bi se že kdaj prej špiknil.

VIKI: Zakaj ti pa pol danes ni povedal, kaj gre delat na sekret?

MURA: Povedal bi mi. Iglavce je totalno preziral ...

VIKI: Ej Mura, kako si ti pametna!

MURA: Grevam mimo otoka odpadkov ...

VIKI: Zakaj pa tam mimo? Da se ne boš slučajno sparkirala tam ...

Mura in Viki tečeta še do odtoka odpadkov ...

MURA: *Se ustavi in lovi sapo ...*

VIKI: Kaj zdaj?! -

Mura se kar ne more nadihat.

VIKI: Dobro, kaj je?! A pokličem še zate rešilca?

MURA: Dost mam.

VIKI: Fak!

MURA: Jaz bom tu počakala.

VIKI: Ne moreš bit tako brez sape po šestem kilometru.

MURA: Mir mi daj ...

VIKI: Ajde, greva naprej ... Nima smisla, da tu čakava, lej Mura, strgalo se nama bo, če bova zdaj tu sedela in čakala, da naju kdo pokliče z urgence.

MURA: Noben ne bo klical naju, midva bova mogla poklicat.

VIKI: Okej, what ever ...

MURA: In itak nama ne bodo dali informacij, zaradi varstva osebnih podatkov in tega, saj veš. - Ne grem naprej.

VIKI: Mura, ne seri.

MURA: A si gluh?!

VIKI: *Si maši ušesa.* Mura, to je bolno, nehaj ...

MURA: Pip. Pip. Pip. Piiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip. - A ti povem en vic? Sale mi ga je povedal, ko sva se spoznala.

SALETOV GLAS: Gresta Mujo in Haso po Bosni! Pa vidita enega, kako se s kamnom tolče po glavi! Mujo vpraša tega: "Halo, ma šta radiš!" On mu odvrne: "Ma drogiram se!" Gresta naprej, vidita enega, ki sedi na kupu kamenja in ga Mujo vpraša: "Halo, šta radiš ti tamo!" in mu odvrne: "Prodajem drogu!"

VIKI: *Brska zabojskih in meče iz njega stvari.* Ojoj, kako smešno. Kar umrl bom od smeha. Ojoj, kako smešno. Ha, ha, ha. - *Poje oziroma žaga.* In ko čarovnica usoda te zapelje v črni ris ...

MURA: Posluha imaš še manj kot jaz.

VIKI: *Brska po zabojskih.* Lej kaj vse folk vrže stran, ne moreš verjet ...

MURA: Se priporočam za kak prigrizek, če slučajno naletiš

VIKI: Jaz sem na tem odtoku opiatkov našel svoj prvi računalnik, si to vedla?

MURA: Pa kaj je s tabo, a si ti tud na kaki zadevi? Saj sem bila s tabo takrat a se ne spomniš?

VIKI: A ja, pa res. *Oponaša Muro.* Pusti me pri miru! Pejt stran! *Iz zabojska letijo najrazličnejše prazne embalaže: vrečke bombonov, ovitki od čokolad, škatle piškotov, embalaža tortic, prazne vrečke žemljic, papir, v katerem je bila salama, konzerve, škatle zamrznjene hrane, tetrapaki od sokov, lončki od pudinga, smetanovih jogurtov ...* Kaj pa ti veš, kako je meni hudo? Ti sploh nič ne štekaš, ti si popoln idiot, debil, kreten ... Jaz moram jest, ker če ne ... ker ne morem drugač. Kdo te je sploh prosil, da pridi sem? Poberi se! Jaz te ne rabim, jaz nobenega ne rabim in sploh si ne želim, da si tu!!! Jaz rabim samo plesnive tortice pa čokoladno mleko ...

MURA: Ful smešno, sem še skoraj pozabila, kako mi je bilo takrat ... - Sale najbrž ne bo mogel pet.

VIKI: Sale najbrž ne bo mogel niti živeti. - A si mi sploh rekla kdaj hvala, da sem ti šel pol kupit teniske?

MURA: Hvala. - Po tem, kar se je zgodilo, ne bo nobenemu treba pet. „Obetajoča mlada glasbena skupina SMV razpadla še pred svojim prvim koncertom!“ ... Niti slučajno nam ne bodo pustili špilati na valeti. Itak bo dan žalovanja. Nobene muske. Še valeta nam bo odpadla.

VIKI: Sale, vse si zjebal, zajebal si naju, zajebal si sebe, ti idiot!

SALETOV GLAS: ... samo še nekaj moram raziskat ...

MURA: Rekel je, da bo po valeti nehal eksperimentirat z drogo.

SALETOV GLAS: Samo še nekaj moram probat, pol pa res konec ...

MURA: Kaka kretena sva, da se nisva nikoli vprašala, kaj je tisto, kar še mora sprobati.

SALETOV GLAS: Komaj čakam poletja ... Da udarimo skupaj en ultra maraton čez Slovenijo po stranskih poteh, da spimo pod milim nebom, na kakšnem seniku, pomagamo kmetom na osamljenih kmetijah, pijemo toplo, sveže mleko ...

MURA: Ful se je veselil poletja.

VIKI: Ja, se mi zdi, da se je od nas treh za ta ultra maraton od Ljubljane do Prekmurja najbolj navduševal točno Sale. Čeprav v celem lajfu ni pretel več kot sto metrov.

SALETOV GLAS: Noben problem ni tečt do Mure ali pa do Donave. To je stvar volje in ne fizične kondicije. Treba se je prepustiti, da te odnese, dat priložnost novim izkušnjam ...

VIKI: *Se histerično smeje.* Jaz sem itak vedel, da nikoli ne bo začel tečt z nama. Zmeraj sem to vedel ...

MURA: Kdo bo šel k Saletu domov?

VIKI: A ti bi šla že kar sporočat slabe novice? Si ga že kar odpisala, tako, dokončno?

MURA: A si predstavljaš? - Din don. Zdravo, jaz sem Mura, frendica od vašega sina. –

GLAS SALETOVE MAME: A tista Mura, ki igra v ansamblu SMV skupaj z našim Aleksandrom?

MURA: Ja, skupaj špilamo, tista Mura, ja. - Sošolka.

GLAS SALETOVE MAME: Aleksander mi je pripovedoval o vas. Pravi, da imate izjemen občutek za ritem.

MURA: Ja, tista Mura, ki igra na bobne.

GLAS SALETOVE MAME: To, da igra deklica na bobne, pa ni zelo pogosto, kajne?

MURA: Ne gospa, to pa res ni zelo pogosto, precej redko je pravzaprav ... Se pa zgodi, se pa zgodi, na glasbeni sceni poznamo kar nekaj imen, ki ...

GLAS SALETOVE MAME: Zelo zanimivo ime imate, gospodična Mura. Všeč mi je. - Všeč mi je, ker ni zelo pogosto.

MURA: – Ja, gospa, ne, tudi moje ime je bolj redko. Bolj rečno pravzaprav, a ne gospa? - Lejte, Saleta so odpeljal na urgenco in ...

GLAS SALETOVE MAME: Mojega Aleksandra? Zakaj pa?!

MURA: A zakaj?

GLAS SALETOVE MAME: Kaj se mu je zgodilo?!

MURA: Ravnatelj je poklical rešilca.

GLAS SALETOVE MAME: Ravnatelj!!! Na piki ga ima, od kar je Aleksandser prišel na to na šolo!!!

MURA: Ne vem, ampak v bistvu mu je rešil lajf, a veste. No, mogoče – ker ni še ziher, da bo preživel. - Nekdo ga je očitno poslal k nam na vajo, saj veste, da smo hoteli igrati na valeti, no in stari je prišel glih ko se je Sale sesul.

GLAS SALETOVE MAME: *Histeričen*. Kaj se je zgodilo mojemu sinu?!

V ozadju Sale v njihovi priredbi – garažni melodiki – poje komad Črna pega čez oči.

VIKIJEV GLAS: *Čisto panično*. Mura!!!! Mura, prit sem, hitro!!! Sale ... nekaj je narobe z njim, nekaj je ful narobe z njim, Mura!!! - Ne vem, pojma nimam ... Mura nekoga je treba poklicat, rešilca pokliči, ravnatelj prosim pokličte rešilca, *ravnatelj* NE SE GA DOTIKAT, to je MOJ frend, MOJ frend, a razumeš ti stari kozu zarukani, a je kdo poklical rešilca, ne se ga dotikat, ne se ga dotikat, a bo kdo že kaj naredil, *zvok prihajajočega rešilca*, *Viki joče* Sale ti prekleti gnoj narkomanski, zbudi se!!! *Ga klofne*. Sale, ne tega delat, Sale zbudi se!!! *Rešilec drvi proti urgenci*. Sale, stari, misli na kaj lepega, misli na tiste svoje jebene astrale ali vijolice ali konje, samo zbudi se, ne zgini zdaj s tega sveta, stari, načrte imamo, Sale ne delat tega, stari, *Viki nemočno ihti* ne zginjat, Sale, plis samo ne zginjat ...

GLAS SALETOVE MAME: *Histeričen*. Kaj se je zgodilo mojemu sinu?!

MURA: Malo preveč horsa je vzel.

GLAS SALETOVE MAME: Horsa?! Ja, kaj pa je to?!

MURA: A niste vedeli, da se špika? - No saj jaz tudi ne, baje je bilo danes prvič. Je še ... amater, pa še ne zna dobro odmerit. Če se bo izvlekel, se bo že naučil, z malo volje se da vsega naučit. - Ne, ne

vemo, če se bo izvlekel. Mogoče se bo in ga bodo potem poslali na počitnice še malo v psihiatrično. Mogoče bo celo cimer od mojega starega ...

VIKI: *Še vedno meče stvari iz kontejnerjev, pod roke mu pride sintesajzer. Lej Mura, sintesajzer. Mogoče bi se dalo še kaj naredit iz njega ...*

MURA: Še malo pobrskaj, pa boš naletel še na štrom ...

VIKI: Kabel ... in evo: baterije. - Škoda, da ne pašejo not ... *Najde mikrofona*. U, mikrofona! A ga neseva Saletu? Čisto nov je, kaj vse klapa ne vrže proč ...

MURA: A misliš, da dela?

VIKI: Če ne dela, ga bova malo pofrizirala, pa bo delal ... *Pihne v mikrofona* ...

MURA: *Vikiju*. Saleta sem spoznala ... en dan po tistem, ko je umrla stara Nežka. - Naša soseda iz sedmega štuka.

VIKI: *V mikrofona*. Ja, se je spomnim. Faca je bila. - Nekaj časa je pazila nate, ne? -

MURA: Če je šla mama zvečer ven s frendicami. Ful sem jo imela rada.

VIKI: *V mikrofona*. Dobro pecivo je pekla, tiste išlerje ... A se spomniš, hodila je po celi stolpnici in jih ponujala od vrat do vrat.

MURA: Pri naju je pozvonila pet minut za tem, ko sva se vselili, vse je še bilo v škatlah ...

STARA NEŽKA: Dober dan, jaz sem vajina soseda Nežka. Vsi me kličejo stara Nežka. – Prinesla sem vama išlerje, za dobrodošlico. – *Menca* ... Punčko pa kar k meni pripeljite, če boste hotela iti kdaj zvečer ven, kajneda ... *Starčevsko koketira*. Taka mlada mamica mora iti kdaj zvečer ven ... –

Kava mi vre ... moram prec nazaj ... Veste, jaz kavna zrna vselej v mlinčku zmeljem. Da dobim aromo v nosnice. Veste, imam tako nizek pritisk, da si jo moram včasih še ponoči skuhat. Drugače sploh ne morem spat ...

VIKI: *V mikrofona.* Pri nas doma so rekli, da jo je infarkt od kave.

MURA: Če te pri sedeminosemdesetih pobere od kave, je to kar dobro, a ni? Bolje, kot če te pri petnajstih od horsa.

VIKI: *V mikrofona.* Ali pa od kremšnit.

STARA NEŽKA: *Poje, zelo starčevsko* Njegovo ime so zamolčali, saj bil še otrok je kuštro las. Na sliki pa so namazali, mu črno pego čez obraz. – Kakšen star glas, kaj? Raje ti zapoj, ti si mlada! – Kaj bova pa danes spekli, punčka moja? – *Zvonec na vratih.* O, mlada gospa, danes pa ste zelo hitro nazaj. Je kaj narobe? Kaj pa je narobe?

MURA: Moja mama je nazaj iz Ormoža vedno prijo kala, potem pa kot da bi bila na normi travmirala do prvih razprodaj, šla v šoping in se do naslednjega izleta za silo potolažila. ... Na srečo zadnje čase ne hodi več prepogosto, moj stari je itak več ne pozna, preskakuje mu baje že več kot sto na uro ... V mladosti je tudi rad brskal po duhovnih izkušnjah, si širil zavest pa to ...

STARA NEŽKA: Kam pa vlečete punčko, saj jo lahko pustite še kakšno urico pri meni, tako lepo sva se imeli ... Gospa! Zakaj ji stara Nežka ne bi smela ponuditi enega piškotka? – Seveda smo se zmenili, ampak lepo vas prosim, samo en piškotek, zvečer ... – Kaj pa govorite, gospa? Ne poznam nikogar, ki bi postal odvisen od piškotka, ki ga zvečer pomoči v toplo mleko! Jaz počnem to že 80 let! – Ne gospa, prosim ne jemljite mi punčke, prosim dovolite Muri, da me še obiše, tako rada jo imam! – Ne, prav imate. Ne, vi ste njena mama in gotovo imate prav. – Prosim, oprostite neumni stari ženi. – Obljubim vam, da ji nikoli več ne bom dala niti grižljaja, nikoli več ne bom prekršila nobenega vašega pravila, vem, da hočete punčki dobro, tudi jaz hočem punčki dobro, samo dobro, ne, ne mislim, da jaz vem, vi veste, seveda vi veste, saj ste vendar njena mati. *Joka.* Prosim pusti otroka kdaj k meni ... samo na čaj, vsaj na grenek čaj ...

MURA: Jaz nisem jokala, jaz sploh ne vem, kdaj sem nazadnje jokala pred mojo mamo. Po moje niti, ko sem bila dojenček ... – Stara Nežka me je po tistem komaj še upala pozdravit na stopnicah ... Jaz sem se pa začela redit. Ko pujsa. Mama je bila čisto nora od skrbi in me je od takrat dalje redno pošiljala v neke nore počitniške kolonije ... Nisem več smela k babici v Prekmurje, se je bala, da se bom še bolj zredila. – Ampak tudi iz vsake kolonije sem se privabila nazaj še bolj špehasta. – Zadnjič sem bila v koloniji tik pred začetkom sedmega razreda. Ko sem se vrnila, so staro Nežko ravno nesli iz bloka. – Mrtvo. – Medtem ko sem bila jaz v posrani poletni koloniji, je ona umrla. – Tisto noč sem se privlekla sem, na otok odpadkov, med smetnjake. Smet med smetnjake. Tako sem se počutila. Svoja med svojimi. Kontejner med kontejnerji.

VIKI: *V mikrofon.* Ej Mura dej prit ven, sej vem, da si ti tle not. Kua pa delaš? A recikliraš? A spet recikliraš?! – U mater ... – Lej se, kašna si. – Ma zakaj ta reciklaža?! – Dej, nehaj filozofirat in bit zoprna, ker ne mislim hodit s tabo. Ti maš probleme, jaz mam probleme, midva imava probleme, pa šta? – Tko si jih delaš sam še več. – Dej prit ven, bova šla domov, ti bom skuhal ene grenke kamilice ...

MURA: - Zjutraj sem šla pa naravnost v šolo in pred šolo je stal fant, ki ga še nikoli prej nisem videla. Visok, suh, z dolgimi rjavimi lasmi, nekaj si je pel ...

SALE: Čao bejbi, jaz sem nov. – Sale. – Mura, praviš, da ti je ime? - Kakšno odbito ime ... Žalostna zgledaš. Ne bit žalostna. – Kako ti dišiš po vaniliji, ej bejbi ... Ti si frendica. Rad te imam. Ful sem vesel, da sem te srečal v življenju. Ne poznam človeka, ki bi imel tak smisel za ritem, kot ga imaš ti. – Mura, ti si genialka. Mi moramo naredit band, bend SMV, slišiš, kako gre to dobro v ušesa? - Ne sekiraj se zaradi starega. Mogoče mu je pa fajn v njegovih filmih, kaj veš? – Mi pomagaš napisat nalogo, bejbi? Včeraj sem bil ful v bedu, sploh se nisem mogel spraviti zraven ... – Jaz se nikoli ne bom špikal, stara moja. Špikanje je za luzerje. To je res podn. Iglavci so samo kreteni, propalice in brezzvezniki. Obljubim ti, da se nikoli ne bom špikal. Prisežem, evo, na konje ... – Z drogo je treba znat, bejbi, treba je imet met filing. Odnos, štekaš. Droga – to je v bistvu ... duhovno popotovanje. Širjenje zavesti.

MURA: Včasih sva sedela za šolo, glavo mi je dal v naročje, s prsti sem mu česala lase, lase je imel trde kot konjska žima, gledala sva oblake, prepoznavala oblike ... Sale je govoril o svojih astralnih projekcijah, jaz sem kimala, vseeno mi je bilo, kaj mi govori, da le ima glavo v mojem naročju,

tuhtala sem, kako bi se dalo shujšat, ne da bi se mi bilo treba odpovedat žretju.

VIKI: *V mikrofona.* Ja v sedmem si bila res ful debela. Ne malo, ful. Res – fuuuuuuul.

MURA: A veš, da nikoli niso pogruntal, od česa sem se začela redit?

VIKI: Tvoja mat je bila čisto panična, spomnim se, kako je nadirala ravnateljja, prfokse, socialno delavko, psihologinjo ...

MURA: Šolska kuharica je zaradi nje dala odpoved.

VIKI: *Govori po mikrofona.* Joj, bruka ...

MURA: Najhujše je bilo, da ni nič zaleglo ... Bolj ko se je ona trudila, bolj sem jaz lezla narazen. Bili sva pri vseh zdravnikih, naredili so mi vse možne teste, najbolj fensi bioenergetiki so pili moj urin ... – Če me ne bi ti navlekel na laufanje ...

VIKI: *Dalje brez mikrofona.* Okej, stara moja, mikrofona je spedenan, midva sva naredila svoje, zdaj rabiva samo še Saleta, upam, da se bodo na urgenci izkazali, pa da ne ostane ta mikrofona brez mojega frenda, ker res ne bi rad sam pel nanj ...

MURA: Če se Sale ne zvleče – kaj bova?

VIKI: Kako misliš, kaj bova? - A lahko prosim nehaš? Zakaj se pa ne bi zvlekel? A veš, koliko jih vsak dan zaradi droge pripeljejo na urgenco, pa se vsi zvlečejo? Baje tudi znane face ...

MURA: Koliko?

VIKI: Ja ne vem, poglej v črno kroniko.

MURA: In praviš, da se vsi izvlečejo?

VIKI: Ja mogoče ne vsi, kakšen pa že ...

MURA: Super.

VIKI: Lej, probam samo vzdrževat moralo na ... konju.

MURA: A to je tudi od Oraklita?

VIKI: Ful nisi duhovita.

MURA: Ful mi ni za bit duhovita.

VIKI: Jaz sem predlagal, da ta čas, ko čakava, tečeva. Zakaj ne bi mogla tečt zdaj, če sva lahko tekla včasih cele dopoldneve?

MURA: Ker nama je takrat Sale pri tebi doma kuhal pašto alla Sale in pekel baklavo in sva imela pred seboj nek cilj, za katerega je imelo smisel tečt.

VIKI: A ja,.

MURA: Ja.

VIKI: No, jaz nikoli nisem tekel zaradi baklave.

MURA: Ampak moraš priznat, da ni bila slaba.

VIKI: Ja, ni bila slaba in tudi pašta je bila okej. - Če ti ni za laufat čez mesto, lahko tečeva tudi tu – na mestu.

MURA: Ne morem si čisto predstavljat, kako se bova soočila z realnostjo. Če Saletu slučajno ne bi zneslo, kako se bova soočila s tem?

VIKI: Sproti. *Teče na mestu.*

MURA: Ti si totalno obseden s tekom.

VIKI: A je to kompliment?

MURA: Odvisen si. Odvisen si od teka

VIKI: Tudi ti si kar navlečena, a veš.

MURA: Pa od računalnika si tudi odvisen.

VIKI: Če me osvajaš, mi prosim to naravnost povej, ker nisem tako subtilen, kot vidva s Saletom. Ker saj veš, jaz ne štekam vseh teh tvojih odtenkov, nians, nivojev in drugih medvrstičnih zadev. Tu je Sale boljši od mene.

MURA: Lepo, da nisi rekel, „Tu je bil Sale boljši od mene.“ Hvala.

VIKI: Prosim.

MURA: A lahko nehaš govorit prosim?

VIKI: Če rečeš prosim. - A lahko malo nehaš bit histerična?

MURA: Včasih sem mogla tečt do nezavesti, če nisem hotela spet napast smetnjakov.

VIKI: Ampak za začetku si tekla tako počasi, da so se ti še stare mame smejale.

MURA: Po pet metrov sem tekla, pol pa sto metrov hodila – Sale je bil nad tem, da jaz tečem, čisto navdušen. Vsako jutro, ko sem prišla v šolo, me je spraševal, kako je bilo na teku, kako napredujem, koliko sem uspela preteči danes ... Kadar mi ni šlo dobro, je bil bolj slabe volje kot jaz. –

VIKI: Jaz sem ves čas vedel, da ne bo on nikoli začel tečt. Sam gobec ga je bil.

MURA: A lahko nehaš?

VIKI: A diham lahko?

MURA: Če je nujno.

VIKI: On z drogo sploh ni mogel nehat.

MURA: Kje je zdaj tvoja skrb za moralo?

VIKI: Na psu.

Vikiju zazvoni mobilni telefon, Viki se ne javi, vrže ga ob tla in steče stran.

MURA: Viki, kam greš?! Počakaj me!

VIKIJEV GLAS V MURINI GLAVI: *V ritmu podplatov po asfaltu.* Ti sam bobnaj ...

MURA: Viki, ne me puščaj same tu med smetmi!

Viki teče čez parkirišče.

MURA: *Besno udari s palčkama po kontejnerjih.* Ne maram bit sama na otoku odpadkov!

Viki teče čez parkirišče in na drugo stran čez cesto.

MURA: Sale, zdrži! *Zabobna.*

VIKIJEV GLAS: *Med tekom.* Rekel je, „... sam ne klicat zdravnika ...“ Sam ne klicat zdravnika ...

MURA: *Mura bobna, išče ritem.* Nič hudega, če bo mat spet čist znorela.

VIKIJEV GLAS: *Med tekom.* Rekel je, „... sam ne klicat zdravnika ...“ Sam ne klicat zdravnika, ker bo mat spet čist znorela.

MURA: *Mura bobna, išče ritem.* Nič hudega, če bo mat spet čist znorela.

Viki teče v križišče, pri semaforju skoraj podre slepca, ki zaupljivo čaka na svoj zeleni pisk.

MURA: *Mura najde ritem.* Bil je hladen ko večerno nebo ... Plave oči, sinji podočnjaki, nevihta na licih, azzuro ustnice, turkiz v laseh, mokri nohti, ... Iz njegove glave so letele blede modre ptice s požrešnimi gobci, iz gobcev je kapljala žolta, penasta slina ... , kljuvale so ga nesramnice in grizle in tuleč klicale svoje jate objestnice, ...

VIKI: *Med tekom.* Sale, zdrž! - Mater ti! - Mater mu! - Sale, zdrž. Midva z Muro te imava rada. Zdrž in bomo šli tečt poleti do Prekmurja. Zdrž stari in bomo tekli tudi brez kondicije, tudi na duhovni pogon, če boš hotel, samo zdrž, Sale zdrž ...

MURA: *Bobna.* Enkrat si mi za rojstni dan narisal konje, se spomniš? Imam jih nad posteljo, na steni ... Povesod si imel konje, na hlačah, na zvezkih, na torbi ...

SALETOV GLAS: Najhitrejši so sinji konji, takoj za njimi pa so azzuri

GLAS RAVNATELJA: V šolski avli bomo obesili slike Aleksandrovih konjev in pod njimi bomo prižgali svečke.

HIŠNIKOV GLAS: Ni govora! Da mi bo cela šola zgorela?!

VIKIJEV GLAS: *V ritmu teka.* Sale zdrž, Sale zdrž, Sale zdrž ...

SALETOV GLAS: Ti bom narisal konja, hočeš? Tri konje: enega plavega, enega modrega, enega sinjega, enega barve mornarjev, enega turkiznega, enega azzuro ...

MURA: Konji niso plavi, Sale, konji ja niso plavi ...

VIKIJEV GLAS: *Med tekom.* Kaj si se ti odločil zamudit, stari moj ... Sploh ne veš, kaj si se odločil zamudit, stari moj ... Ne, ne, Sale, zdrž, prosim te, zdrž. Stari, rekli smo, da si bomo v Prekmurju

stesali brod, prevažali ljudi iz enega na drugi breg, da bomo naredili most, da bomo kurili ogenj, pekli krompir, pajali kruh, ga mazali z zaseko ... Ne moreš vsega tega kar tako odpikat, stari prosim te zdrž ... Obljubim ti, da bom verjel v vse tvoje razširjene zaznave, če zdržiš, verjel bom v ta čudež od ljubeče zavesti, v vpliv astralov na mišice, nikoli več ne bom dvomil v vse te tvoje mega izkušnje, samo zdrž, stari ...

Mura bobna.

SALE: Jaz sem mislil, če bi mi na valeti špilali tisti komad od Ježka – Črna pega čez oči.

MURA: Ne poznam, prvič slišim.

VIKI: *V velikem dvomu.* Sale, ta komad je malo ... počasen? Saj je zelo lep, ampak res je bolj tako ... počasen? Mislim, jaz sem si predstavljal kaj bolj udarnega?

MURA: Pa kako sploh gre – v originalu?

SALE: Mi bi dodali malo ritma pa zamiksali na malo bolj temne odtenke in bi sto posto zažgalo ... direktno v žile, intravenozno ...

Sale poje, čez čas se mu pridruži Viki, potem preliv v izvedbo Pengova in na koncu garažna obdelava benda SMV.